

התובעת:

על ידי ב"כ עוה"ד רם נאור ו/או זיו רוטמנש
משדרות שאול המלך 35, בית אמריקה ת"ד 18165, תל אביב, 64972
טל' 03-5611176 ; פקס' 03-5611140

- נ ג ד -

הנתבע:

על ידי ב"כ עוה"ד מאיר לפלר ו/או ארן לוסטיגמן ו/או ערן
רוזנברג ו/או אירנה לרנר ו/או גל תורג'מן ו/או טל בלייכר
ו/או יהונתן גלנטי
מדרך מנחם בגין 11 (מגדל רוגבין תדהר), רמת גן, 5268104
טל' 03-6245544 ; פקס' 03-6245545

ובעניין:

היועץ המשפטי לממשלה

על ידי ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז תל-אביב (אזרחי)
מדרך מנחם בגין 154, בית קרדן, תל-אביב, 6492107, ת"ד 33051
טל' 073-3736222/9 ; פקס' 02-6468005 ; ממוחשב 02-6467863

עמדה מטעם היועץ המשפטי לממשלה

בהמשך להחלטות בית המשפט הנכבד, מתכבד היועץ המשפטי לממשלה להגיש את עמדתו בשאלה
שעומדת במוקד ההליך דנן, דהיינו, האם סירובו של הנתבע, ***** (להלן: "הבנק"), לפתוח
ולנהל חשבון לתובעת, ***** (להלן: "החברה") לצורך פעילותה כנותנת שירותי מטבע
(נש"מ) הוא "סירוב סביר" בנסיבות הקונקרטיות, והכל כפי שיפורט להלן.

א. תמצית השתלשלות העובדות

1. ביום 8.11.2017, הומצאה לפרקליטות מחוז תל-אביב (אזרחי) החלטת בית המשפט הנכבד (כב' השופט נפתלי שילה) מיום 30.10.2017 במסגרתה נקבע, בין היתר, כי "ב"כ היועץ המשפטי לממשלה יגיש את עמדתו לתביעה בתוך 60 יום מהיום..." (להלן: "ההחלטה").
2. בהחלטותיו מיום 26.12.2017, מיום 26.1.2018 ומיום 27.2.2018, האריך המותב הנכבד את פרק הזמן להגשת עמדת היועץ המשפטי לממשלה עד ליום 29.3.2018 ובהתאם לכך מוגשת העמדה דנן.

ב. עמדת היועץ המשפטי לממשלה

ב.1 כללי

3. אחד מעקרונות המאבק הבין-לאומי בהלבנת הון מימון טרור, הוא גיוס הסקטור הפרטי למניעת פעילות זו וזאת, בהתאם לסטנדרטים הבין-לאומיים שנקבעו על ידי ארגון ה-Financial Action Task Force (להלן: "FATF"). בהתאם, הוטלו חובות זיהוי, דיווח, בקרה וניהול רישומים על מוסדות פיננסיים, והכל כפי שיפורט בהמשכם של הדברים.

4. בהתאם לסמכות הקבועה בסעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: "החוק"), קבע נגיד בנק ישראל בצו איסור הלבנת הון (חובות זיהוי, דיווח וניהול רישומים של תאגידים בנקאיים למניעת הלבנת הון ומימון טרור), התשס"א-2001 (להלן: "הצו") חובות זיהוי ודיווח לרשות לאיסור הלבנת הון ומימון טרור.

סעיף 2א לצו, אשר נכנס לתוקפו ביום 2.8.2014, מעגן את החובה להכיר את הלקוח, ואף מפנה לצורך יישומו לכללים שקבע המפקח על הבנקים בהוראת ניהול בנקאי תקין מספר 411 בנושא "מניעת הלבנת הון ומימון טרור וזיהוי לקוחות", אשר נכנסה לתוקף בשנת 2002 (להלן: "הוראה 411").

▪ העתק הוראה 411 מצ"ב ומסומן נספח 1.

יובהר כי ההוראה המצורפת היא בנוסחה קודם למועד עדכונה (ביום 1.1.2018), שכן זהו הנוסח הרלוונטי לתקופת ההליך.

5. הוראה 411 עוסקת בניהול הסיכון שתאגיד בנקאי בישראל ינוצל לפעילות של הלבנת הון ומימון טרור, דבר אשר עלול לגרום לפגיעה בשמו הטוב של התאגיד הבנקאי, באמון הציבור בו ובמערכת הבנקאית כולה ואף בשמה הטוב של מדינת ישראל.

6. בנוסף, הוראה 411 מבוססת בין היתר גם על המסמכים התורתיים של הארגונים הבינלאומיים המובילים את ההתמודדות עם הלבנת הון ומימון טרור, הן ברמה הכללית (ארגון ה-FATF) והן ברמה הפרטנית של תאגידים בנקאיים (ועדת באזל).

7. יצוין, כי בשנת 2014 פרסמה 'ועדת באזל' מסמך מעדכן למסמך קודם משנת 2001, אשר מאמץ את ההמלצות של ה-FATF משנת 2012; באוקטובר 2014 פרסם ה-FATF אף הוא מדריך בשם "Guidance for Risk-Based Approach – The Banking Sector".

שני המסמכים הללו מציגים ניתוח של הגישה מבוססת הסיכון, וכן את המתודה הראויה לניהול סיכונים הלבנת הון ומימון טרור, שתפורט להלן.

ב.2 "הכר את הלקוח" והערכת הסיכון

8. נקודת המוצא של הוראה 411 היא כאמור הכרת הלקוח, ולשם כך על התאגיד הבנקאי לקבוע מדיניות שתתייחס לפרמטרים שונים המופיעים בהוראה, ביניהם: מטרת פתיחת החשבון;

הפעילות המתוכננת בו; עיסוקו של הלקוח; זיקה לישראל; הכרת העסק; אפיון הלקוחות והספקים בחשבון עסקי ועוד.

9. יודגש, כי הליך "הכר את הלקוח" אינו מתחיל ומסתיים בפתיחת החשבון ללקוח, אלא מדובר בהליך אשר מתקיים באופן שוטף ביחס לחשבון הלקוח ולפעילות בו, וכי על פי סעיף 4(א) להוראה 411, התאגיד הבנקאי נדרש לקבוע מדיניות לסיווג קבוצות לקוחות בסיכון גבוה. סעיף 8 להוראה 411 קובע את חובתו של התאגיד הבנקאי לעגן מספר עקרונות בסיסיים של "הכר את הלקוח" במסגרת מערך ניהול הסיכונים והבקרה הפנימית שלו: מדיניות קבלת לקוחות, זיהוי לקוחות ובקרה שוטפת אחרי חשבונות.

10. סעיף 15(א) להוראה 411, קובע את החובה לקבוע כללים להגדרת חשבונות של לקוחות בסיכון גבוה. בשל חשיבותו, להלן נוסחו המלא של הסעיף:

"תאגיד בנקאי יקבע בנהליו כללים להגדרת חשבונות של לקוחות בסיכון גבוה, לעניין איסור הלבנת הון ומימון טרור. לצורך כך, ימפה התאגיד הבנקאי את הגורמים הבאים בשתי רמות לפחות:

- (1) סוגי העסקים של לקוחותיו (עסק עתיר פעילות במזומנים וכו');;**
- (2) מקום פעילותו של הלקוח (מדינות בסיכון גבוה, העדר זיקה לישראל וכו');;**
- (3) סוגי השירותים הנצרכים על ידי הלקוח (העברות אלקטרוניות של סכומים גדולים וכו');;**
- (4) סוגי לקוחותיו (איש ציבור, מבנה בעלות מורכב וכו')"** (ההדגשות שלנו – ל"ו וש"כ).

11. אם כן, הערכת הסיכון הגלום בלקוח ובפעילותו, המכונה גם "הסיכון המובנה" (inherent risk) מורכבת מסוג הלקוח ומסוג והיקף פעילותו.

לעניין סוג הלקוח, יש חשיבות לשאלה האם הלקוח הוא תאגיד או יחיד, תושב ישראל או תושב חוץ, שכיר או עצמאי, זיקתו של הלקוח לסניף והאם הוא איש ציבור.

לעניין היקף וסוג הפעילות – ככל שהיקף הפעילות הצפוי או הקיים בחשבון, גדול יותר, כך גם הסיכון גדול יותר.

ריבוי פעולות מעלה גם הוא את רמת הסיכון, שכן הוא מקשה על הניטור השוטף של הפעילות בחשבון.

מידת הסיכון הגלומה בסוג הפעילות מורכבת מפרמטרים כמו: חשבון פרטי או עסקי, פעילות במזומנים, העברות לחוץ-לארץ, פעילות בהמחאות, פעילות מול מדינות בסיכון גבוה להלבנת הון ולמימון טרור, היגיון כלכלי או עסקי בפעילות, בנקאות קורספונדנטית, בחינה האם הלקוח פועל עבור עצמו או עבור צדדים שלישיים? וכו'.

3.ב הפחתת הסיכון (risk mitigation)

12. קיימות מספר דרכים להפחתת הסיכון המובנה בלקוח ובפעילותו :

- א) ביצוע "הכר את הלקוח" מוגבר ודרישת אסמכתאות ;
- ב) ניטור מוגבר של הפעילות ובקורות ;
- ג) דיווח על פעילות בלתי רגילה לרשות לאיסור הלבנת הון ומימון טרור לפי סעיף 9 לצו ;
- ד) קביעת מגבלות על היקפי פעילות מסוימת ;
- ה) איסור על סוגי פעולות מסוימים ;
- ו) סיום ההתקשרות עם הלקוח, קרי סגירת החשבון ;

13. סעיף 14 להוראה 411, מטיל חובה על תאגיד בנקאי לקיים מעקב שוטף אחר חשבוניות לקוחותיו, לצורך איתור פעילות חריגות בחשבון ועל מנת לערוך בחינה מושכלת ומנומקת של שאלת הדיווח לרשות על פעילות בלתי רגילה.

14. לגבי לקוחות שסווגו כלקוחות בסיכון גבוה על פי סעיף 15(א) להוראה 411, קובעים סעיפים 15(ב)-(ג) להוראה 411 **דרכי הפחתת סיכון**, כגון מערך מאורגן של בקרה, וכן ביצוע "הכר את הלקוח" מוגבר.

15. תאגיד בנקאי, אשר מזהה פעילות בלתי רגילה, **נדרש להעביר לרשות דיווח, כאמור בסעיף 9 לצו**. יצוין, כי הן מרשימת התבחינים שבתוספת השנייה לצו (טיפולוגיות) והן מסעיף 14 להוראה 411, ניתן ללמוד כי הדרישה מהתאגיד הבנקאי היא לבחון את הפעילות החריגה, ובמקרה שאין לה הסבר אשר מניח את דעתו של התאגיד הבנקאי – עליו לדווח עליה לרשות לאיסור הלבנת הון.

כך למשל, פרט 1 לתוספת השנייה לצו קובע תבחין של פעולה שנראה כי מטרתה לעקוף את חובת הדיווח לרשות לאיסור הלבנת הון ומימון טרור, ופרט 6 לתוספת השנייה לצו קובע תבחין של פעילות הנראית כחסרת היגיון עסקי או כלכלי בהתייחס לסוג החשבון או לדרכי התנהגותו של בעל החשבון.

16. למען הסר ספק יובהר, כי הדיווח לרשות אינו חזות הכול מבחינת ניהול הסיכונים של התאגיד הבנקאי ואינו ממצה את קשת הצעדים אותם נדרש התאגיד הבנקאי לנקוט. קיימות נסיבות בהן גם כאשר מדובר בפעולה בודדת, ובוודאי **כאשר הפעילות הבלתי רגילה של הלקוח נמשכת ואף גדלה, התאגיד הבנקאי נדרש** לנקוט באחד או יותר משלושת הצעדים האחרונים שנקבו לעיל (קביעת מגבלות כמותיות, הפסקת פעילות מסוימת וסגירת חשבון).

17. צעדים אלה מעוגנים בסעיף 24 להוראה 411, אשר עוסק בסירוב הסביר לפתוח חשבון או לבצע פעולות עבור הלקוח, כאשר יש לבנק יסוד סביר להניח כי הפעולה קשורה להלבנת הון או למימון טרור, וכן כאשר הלקוח אינו משתף פעולה עם התאגיד הבנקאי.

לגישת היועץ המשפטי לממשלה, סעיף 24 להוראה 411, נותן את הכלים בידי התאגיד הבנקאי להפסקת ניהול חשבון או לאי ביצוע פעולה בהתקיים אחד או יותר מהתנאים המפורטים בסעיף. ברי, כי השימוש בסעיף זה צריך להיעשות במשורה ובמקרים המתאימים בלבד, לאור

החובה של תאגיד בנקאי ליתן שירותים בנקאיים, כאמור בסעיף קטן 2(א) לחוק הבנקאות (שירות ללקוח), התשמ"א-1981.

כמו כן יצוין, כי תאגידים בנקאיים נוטלים סיכון כאשר הם מאפשרים את ניהולו של חשבון העשוי לשמש לצורך הלבנת הון או מימון טרור, ובעיקר סיכון מוניטין וסיכון משפטי. לפיכך, יש מקום לאפשר להם לנהל את הסיכונים באופן רחב יחסית. זאת, לאחר גיבוש תשתית ראייתית מספקת ומבלי שיתקבלו על ידם החלטות שרירותיות.

18. בית המשפט העליון נדרש לאחרונה לשאלה מתי יחשב סירוב של הבנק למתן שירות כסירוב סביר וכך נקבע על ידו בבג"ץ 8886/15 רפובליקנים מחו"ל בישראל (ע"ר) נ' ממשלת ישראל (פורסם בנבו, 2.1.2018) תחת ידי המשנה לנשיאה, כבוד השופט ח' מלצר:

"בית משפט זה טרם עסק במישרין בשאלה מתי יחשב סירוב כסירוב סביר, ואולם השאלה נדונה בספרות ונתעוררה במספר פרשות שנדונו בבתי המשפט המחוזיים (ביחס לאיסור הנזכר בחוק הבנקאות). הפסיקה הסתייגה בעקרונות מהמשפט המנהלי, והעניקה לבנקים מתחם סבירות, בגדרו יוכלו להפעיל את שיקול דעתם בעניין. באשר לקשת המקרים האופייניים לקבלת החלטה סבירה בדבר סגירת חשבון, הוזכרו מקרים של התנהגות בלתי הוגנת, או רשלנית מצד הלקוח בניהול חשבונו, באופן הגורם נזק לבנק או לציבור – בין אם מדובר בפעילות בלתי חוקית הקשורה להלבנת הון, מימון טרור, פעילות ספקולטיבית וכיוצא באלה... נטל ההוכחה לסבירות הסירוב – מוטל על הבנק. בהקשר זה נקבע, כי אין די בחשש ערטילאי ואין די בטענה כללית וסתמית, כי קיים חשש להתנהלות בלתי תקינה בחשבון, אלא על הבנק להצביע על מעשים ופעולות קונקרטיות שיש בהם כדי להצביע על קיומו של חשש ממשי (ראו: רע"א 6582/15 עמותת איעמאר לפיתוח וצמיחה כלכלית נ' בנק הדואר, חברת דואר ישראל בע"מ בפסקה 14 (01.11.2015))." (פסקה 59 לפסק הדין, ההדגשות אינן במקור - ל"ו וש"כ).

19. במסגרת הערכת סיכונים לאומית בתחום איסור הלבנת הון – שנערכה בישראל וממצאיה אומצו על ידי היועץ המשפטי לממשלה וצוות ההיגוי שהוא עומד בראשו, וכן על ידי הוועדה המתמדת – זוהה השימוש בנותני שירותי מטבע, כתחום בסיכון גבוה להלבנת הון וזאת במסגרת המשטר הרגולטורי שהיה קיים באותה עת.

הערכת הסיכונים נועדה לסייע למגזר הפרטי לזהות את סיכוני הלבנת ההון במדינה, להבין את הסיכון הפוטנציאלי של תופעות אלו למערכת הפיננסית ולהכיר את הפעולות הננקטות על ידי המדינה כדי להתמודד עם סיכונים אלה. בנוסף, הערכת הסיכונים נועדה לשמש כבסיס לקביעת מדיניות בתחום איסור הלבנת הון ומימון טרור, וכן להחלת גישה מבוססת סיכון.

20. יצוין, כי צוות ההיגוי והוועדה המתמדת הנ"ל הוקמו מכוח החלטת ממשלה 4618 בנושא "המאבק בפשיעה החמורה ובפשיעה המאורגנת ותוצריה" (2006). הנוסח הפומבי של הערכת הסיכונים הלאומית נמצא באתר המרשתת של הרשות לאיסור הלבנת הון בכתובת:

<http://www.justice.gov.il/Units/HalbantHon/Pirsumim/Pages/RiskManagement.aspx>

21. תאגידים בנקאיים, ככל המוסדות הפיננסיים, נדרשים ליישם בפעילותם גישה מבוססת סיכון. גישה זו דוגלת בבחינת כל מקרה לגופו ואי נקיטת צעדים באופן גורף לגבי סקטורים או אוכלוסיות שלמות, מבלי להתחשב ברמת הסיכון של הלקוח הספציפי. לפיכך, כאשר לקוח מסווג בסיווג גבוה, נדרש התאגיד הבנקאי לנקוט צעדים מוגברים לצורך התמודדות והפחתת הסיכון.

22. יובהר, כי גישה מבוססת סיכון אין משמעה הנחייה גורפת למוסד הפיננסי להימנע מלבצע עסקאות, ואף לא הנחייה גורפת לקיים מערכת יחסים עסקית עם לקוחות מסוימים. תפקידה של גישה מבוססת סיכון הוא לסייע למוסדות פיננסיים לנהל בצורה אפקטיבית את הסיכונים הפוטנציאליים של הלבנת הון ומימון טרור.

23. ככל שעסקינן בפעילות מול גופים שאינם מצויים תחת אסדרה רגולטורית, לרבות אסדרה בהיבטי מניעת הלבנת הון ומימון טרור, או שהאסדרה בעניינם אינה מספקת, הרי שקיים סיכון מובנה בפעילותם, ולפיכך נדרשת בקרה מוגברת מצד המוסדות הפיננסיים.

24. למען השלמת התמונה יצוין, כי לאחרונה נחקק חוק הפיקוח על שירותים פיננסיים (שירותים פיננסיים מוסדרים), התשע"ו-2016 (להלן: "חוק הפיקוח על שירותים פיננסיים"). במסגרת חוק זה הוקם רגולטור פיננסי חדש שסמכויותיו ניתנו לממונה על שוק ההון, ביטוח וחיסכון. החוק נחקק בכמה שלבים, כשבכל שלב נכלל באסדרה שירות פיננסי אחר.

לעניין נותני שירותי מטבע, שעתידיים לקבל רישיון כנותני שירות בנק פיננסי, החוק יכנס לתוקף ביום 1 ביוני 2018, וטרם תוקן צו איסור הלבנת הון בעניינם. האסדרה של מתן שירותי אשראי, הכוללת גם פעילות של ניכיון שטרות, נכנסה לתוקפה ביום 1 ביוני 2017 וצו איסור הלבנת הון בעניינה נכנס לתוקפו במרץ 2018.

25. בהתאם לכך, כשתקיים אסדרה רגולטורית ראויה ואכיפתה של אסדרה זו, הרי שסביר כי רמת הסיכון המובנה של הסקטור תפחת, אולם עדיין יידרשו המוסדות הפיננסיים להעריך את רמת הסיכון של לקוחותיהם ולהפעיל שיקול דעת בכל מקרה לגופו.

26. עם זאת, יציין היועץ המשפטי לממשלה כי בהפעלת סמכותו של הבנק על בסיס שיקולי איסור הלבנת הון, עליו להיזהר מלמנוע פעילות פיננסית אחרת מחמת שיקולים עסקיים.

הממשלה נקטה בשנים האחרונות במספר צעדים להגברת התחרות בשוק הבנקאות בכלל, ובשוק האשראי בפרט. אחד מהצעדים הללו היה חקיקת חוק הפיקוח על שירותי פיננסיים, אשר יצר אסדרה לשוק האשראי החוץ בנקאי, שעד לאותו מועד לא היה מפוקח. מבלי לגרוע מחובות הבנק להעריך את רמת הסיכון של לקוחותיו ולפעול בהתאם, יש לוודא שפעולות הבנק לא יפגעו במאמצי הממשלה אגב העמדת דרישות ומבחנים מחמירים מדי, שחורגים מהנדרש לצורך ניהול הסיכון, לפני פתיחת חשבון או במהלך ניהולו. עוד יצוין, כי המפקח על הבנקים מפקח על התנהלות הבנק גם בהיבטים אלה, וודאי ככל שיוגשו תלונות פרטניות בעניין.

4.ב מן הכלל את הפרט

27. תאגידים בנקאיים כפופים לצו המטיל עליהם חובות למניעת הלבנת הון ומימון טרור. בהתאם לסעיף 2א לצו, על התאגידים הבנקאיים לבצע הליך של הכרת הלקוח לפי מידת הסיכון של הלקוח להלבנת הון ומימון טרור, לרבות בירור מקור כספיו, עיסוקו, מטרת פתיחת החשבון או ביצוע הפעולה, הפעילות המתוכננת בחשבון, ובחינה האם סורב מבקש השירות למתן שירותים בתאגיד בנקאי מסיבות הקשורות לאיסור הלבנת הון ומימון טרור; לגבי תושב חוץ - גם בירור זיקתו לישראל ואם הוא איש ציבור זר; לגבי מי שהוא בעל עסק - גם סוג עסקיו.

28. בהתאם להוראה 411, תאגידים בנקאיים מחויבים לזהות את הלקוח, להכיר באופן מעמיק את פעילותו וכן לבקר ולנטר אותה באופן שוטף, זאת, על-מנת להקטין את הסיכון שייעשה שימוש בתאגיד הבנקאי לצרכי הלבנת הון או מימון טרור.

29. בנוסף, על פי ה-FATF מוסדות פיננסיים חייבים בחובות זיהוי, פרוצדורת "הכר את הלקוח", שמירת מסמכים, חובות בקרה וניטור, וכן חובות דיווח לרשויות החוק על פעולות חשודות של לקוחות.

30. לאור עובדה זו, הכירו בתי המשפט בכך שעל הבנקים הוטל תפקיד מעין ציבורי במלחמה בהלבנת הון. לעניין זה ראו למשל רע"א 6582/15 **עמותת איעמאר לפיתוח וצמיחה כלכלית נגד בנק הדואר** (פורסם בנבו, 1.11.2015) וכן ע"א 3497/13 **אימפריה יאסין להשקעות ומימון בע"מ נגד בנק הפועלים בע"מ** (פורסם בנבו, 11.11.2015).

31. לפיכך, כאשר תאגיד בנקאי סבור למשל, שהלקוח הוא לקוח בסיכון גבוה, או שפעילותו של לקוח אינה עולה בקנה אחד עם ציפיותיו לגבי הפעילות בחשבון, או שקיים חשש בנוגע למקור הכספים בחשבון, עליו לנקוט אמצעי בקרה מוגברים כאמור, בין היתר, דרישת מסמכים, ניטור פעילות מוגבר, דיווח על פעולה בלתי רגילה לרשות לפי סעיף 9 לצו, קביעת מגבלות על פעילות בחשבון, סגירת החשבון ועוד.

32. במסגרת הערכת סיכונים לאומית בתחום הלבנת ההון שנערכת בישראל, זוהה השימוש בנותני שירותי מטבע, כתחום בסיכון גבוה להלבנת הון, וזאת במסגרת המשטר הרגולטורי שהיה קיים באותה עת.

33. כאמור, חוק הפיקוח על שירותים פיננסיים מסדיר את פעילותם הפיננסית של נותני שירותים פיננסיים שונים, ביניהם נותני שירות בנקס פיננסי ונותני שירות אשראי. אסדרה זו טרם נכנסה לתוקף לגבי חלק מנותני השירותים הפיננסיים ומכל מקום עמדה זו מטעם היועץ המשפטי לממשלה נכתבה על רקע המשטר הרגולטורי הקיים נכון למועד האירועים שבבסיס הליך זה.

ג. סוף דבר

34. לאור כל המקובץ לעיל, סבור היועץ המשפטי לממשלה כי הבדיקות והבירורים שערך הבנק בניסיון להבין את מקור הכספים וכן את הרקע של התובעת הם לגיטימיים, סבירים ואף מתחייבים כאשר מדובר בלקוח בסיכון גבוה. עם זאת, היועץ המשפטי לממשלה סבור כי מלכתחילה ראוי היה כי הבנק היה מנמק את החלטתו לפני התובעת על מנת ליתן בידה אפשרות

סבירה להציג לפני הבנק תשובות מלאות על תהיותיו של הבנק ולנסות לשכנעו כי אין כל דופי בפעולתה. כזאת לא נעשה בענייננו.

35. מכל מקום, ככל שבית המשפט יגיע למסקנה כי בנסיבות המקרה דן, התובעת לא שיתפה פעולה או לא מסרה או מוסרת הסברים מספקים לתהיות שהעלה הבנק, הרי שקמה לבנק עילה סבירה לסירוב, כאמור בסעיף 24 להוראה 411.

ליאב וינבאום, עו"ד
משנה לפרקליטת מחוז
תל אביב (אזרחי)

ב"כ היועץ המשפטי
לממשלה

שלמה כהן, עו"ד
סגן בכיר לפרקליטת מחוז
תל אביב (אזרחי)

תל אביב, היום, י"ג בניסן תשע"ח (29 במרץ 2018).